

JEŽÍŠOVO EVANGELIUM KRÁLOVSTVÍ

Zdá se, že málo křesťanů si dnes plně uvědomuje co je vlastně obsah evangelia. Převládá názor, že evangelium je dobrá zpráva o spasení skrze smrt a vzkříšení Ježíše Krista. „Ježíš přišel udělat třídenní dílo“ (Billy Graham). To je ale pouze část evangelia – samozřejmě klíčová část, ale rozhodně to není celé evangelium – je to jeho vyvrcholení. Apoštolské vyznání víry, zatímco se drží Písma a nezachází dále, neříká ani slovo o době mezi zázračným narozením Ježíše a jeho ukřižováním. Jako kdyby život a zvěst Ježíše nestála ani za zmínku(!) – vždyť přišel udělat třídenní práci. Toto Vyznání církve přešlo Ježíše šokujícím mlčením. Tam kde měl být Ježíš je pouze bílá mezera mezi větami.

Pokud máme správně porozumět evangeliu nebylo by nejmoudřejší začít u Pána Ježíše? On je přece ten „původce a dokonavatel víry“ (He.12:2). Písmo trvá na tom, že naše veliká záchrana „*má svůj původ v tom co říkal Pán, a byla nám potvrzena těmi, kteří to slyšeli*“ (He.2:3). Ježíš byl prvním, původním kazatelem evangelia, takže ho nechme definovat evangelium. „*Ježíš přišel do Galileje a hlásal evangelium Boží. A říkal: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království; činite pokání a věřte evangeliu.*“ (Mk.1:14,15) „...musím zvěstovat **evangelium Božího království**, neboť k tomu jsem byl poslán.“ (Lk.4:43)

Pokud chceme Ježíši z Nazaretu a jeho Evangeliu opravdu správně porozumět musíme si uvědomit, že byl Žid z vyvoleného královského rodu Davidova žijící v židovské Palestině prvního století. Je nám řečeno, že křesťanství je „Kristus-v-nás“, že jeho esencí je „osobní vztah“ s Kristem. To je pravda. Ale je to nebezpečně pouze půlka pravdy. Jestliže máme porozumět Ježíši a jeho misi musíme se ptát: Na čem byl osoba Ježíš založen? Co to bylo co Ježíš viděl a cítil co bylo tak okouzlující, tak obdivuhodné, tak vyzývající, že ho to drželo tak soustředěného?

„Odpověď je že byl založen na ideji, zvláštní ideji, sdílenou židy jeho času, ideji cizí západnímu myšlení, kterou mnoho ne-židovských teologů stále shledává jako velmi nepohodlnou, ideji Mesianismu. Bylo to Mesiášství které udělalo život Ježíše takový jaký byl a dalo vzniknout křesťanství.“ (Hugh Schonfield, The Passover Plot). Primární přesvědčení na kterém leží celé křesťanství je, že v Ježíši přišel Mesiáš. Toto učení je Evangelium podpírající všechna evangelia, Dobrá Zpráva, že Izraelský král a jeho Království byli vyhlášeny. Křesťanství ale jen jaksi bokem vyznává Ježíše jako židovského Mesiáše, který naplnil všechny stará biblická proroctví, a odmítá se soustředit na to jak tomuto Mesiáši a jeho Evangeliu porozumět, a jak ho tedy lépe poznat. Mesiášství Ježíše je potvrzeno a pak rychle obkročeno, abychom Ježíše mohli presentovat ve světle příjemnějším helenistickým (řeckým), spíše než židovským, konceptům.

Od začátku až do konce své služby Ježíš neustále zdůrazňoval jedno téma: Zaslíbené Boží Království. Porozumění toho co Ježíš myslel pod pojmem „Boží Království“ je klíčem k porozumění celé jeho Bohem dané mise, i jeho samotného. Přeskočit Ježíšovo kázání evangelia království znamená odloučit Ježíše od jeho zvěsti a riskuje zvěstování úplně jiného Ježíše.

Základem je porozumět, že Ježíš věděl že Bůh Izraele, Jehova, je jeho Bohem a Otcem. On věřil, že je Božím pomazaným, určeným k vládnutí v přicházejícím Božím Království. Ježíš celým svým životem naplňuje proročké očekávání příchodu Božího Království. Vyhlášením evangelia království se Ježíš prohlašuje za Bohem stanoveného Mesiáše.

Boží „Království“ není stav mysli, nebo pocit vnitřního pokoje. Je to konkrétní, historické, opravdové. Nejsou to „vzdušné zámky.“ Západní křesťané zde potřebují odložit některé jejich zvláštní představy. Když židé odložili nářadí a šli na kopec poslechnout Ježíše můžeme si být jistí, že nešli za někým kdo jim řekl, aby se k sobě chovali hezky a pokud se budou chovat hezky a porozumí teologickým tématům, tak je čeká růžová budoucnost až půjdou do „nebe.“

Pokud by Ježíš říkal pouze to co si myslí mnoho západních křesťanů příliš by tím asi nevzrušoval. To co ale říkal bylo tak revoluční, že to probouzelo všechny kolem. Hlásal příchod Božího Království, nového světového řádu s Izraelem v jeho středu a Mesiášem jako Králi, který bude vládnout celému světu. Jeho zvěst byla tak „nebezpečná“ že radši chodil jenom po vesnicích a nikde se dlouho nezdržoval. Každý Žid žil s očekáváním příchodu tohoto Božího Mesiáše, který

vysvobodí Izrael s područí všech utiskovatelů a nastolí Boží vládu na obnovené zemi, právě tak jak pravili proroci. Tento Mesiáš měl být synem Davida. (Titul „syn Davida“ je aplikován na Ježíše nejméně 14krát v evangeliích a znamená, že měl nárok být legitimním králem Izraele). Znamenalo to že bude sedět na trůnu Davida v novém Jeruzalémě. Mesiánská mise Ježíše měla za úkol připravit lidi pro budoucí Boží Království. Ježíš znal svůj úkol. Byl Synem Boha, který měl naplnit všechny tyto sliby dané prorokům. Kristus je řecké slovo pro Mesiáš, pomazaný Boží služebník. Mesiáš naplňoval jak teologickou tak politickou roli. Židé věřili že jejich Bůh (Jahve) je ten jediný pravý Bůh, a Ježíš tuto víru sdílel. Tento Bůh je jeho Otcem.

Apoštolové a první generace křesťanů očekávali, že Kristovo Království bude nastoleno ještě za jejich života. Když Ježíš nepřicházel tak s každou další generací tato naděje vyprchávala. Církev vyměnila tuto naději Božího Království, kterou Ježíš kázal, za víru, že církev samotná je ve skutečnosti Božím královstvím na zemi. Ježíšovo Evangelium eschatologického (konečného) Království bylo nahrazeno post-apoštolským evangeliem ecclesiastického (církevního) Božího království. Království už nebylo „tam“, ale „v srdci.“ Apoštolská naděje vzkříšení těla při návratu Ježíše, kdy radikálně změní chod dějin, byla nahrazena Platonickým „nebe-pro-duši-až-zemřeš“ evangeliem. Ano Ježíš má vládnout v našem srdci, to ale není to Boží Království které kázal a které má přijít apokalypticky a navždy změnit svět. Ježíš se nikdy neodklonil od proroků, kteří hlásali pozemskou věčnou vládu Davidova potomka vládnoucího světu z Jeruzaléma. Post-apoštolské církvi se tato zvěst příliš nelíbila, a ani nehodila, tak ji změnila.

Ježíš ale nepřišel hlásat nové náboženství. Jeho Evangelium bylo orientováno předně na židy a až poté bylo nabídnuto nám všem. **Ušetříme si mnoho zmatku pokud si uvědomíme že křesťanství nezačalo jako nové náboženství, ale jako víra monoteistických židů, kteří věřili v jediného Boha, Jahve, a jeho Mesiáše z královského rodu Davidova, který se měl stát jejich (i naším) Králem a vykupitelem. Nepomáháme ani sobě, natož pak židům, když tuto jednoduchou zvěst tak nepochopitelně komolíme učním o „trojjediném“ Bohu.**

Výzva „přijmout Ježíše“ jako svého „osobního Pána a Spasitele“ nesmí být oddělena od víry v jeho Evangelium království. Ježíš učil že podmínkou spasení je inteligentní porozumění jeho zvěsti o království. „*Ke každému, kdo slyší slovo o království a nerozumí, přichází ten Zlý a uchvacuje to, co bylo zaseto v jeho srdci*“ (Mt.13:19) „*Vám je dáno tajemství Božího království, avšak těm, kteří jsou vně, se to všechno děje v podobenstvích...*“ (Mk.4:11) Bez víry v jeho zvěst a oddanosti jeho vizi Božího Království, nemůže být spasení. „Přijmout Krista“ znamená věřit, že skrze jeho smrt a vzkříšení máme zaručený přístup do života přicházejícího Mesiánského věku. Znamená to přijmout to co říkal a kázal.

Ježíšovo vyhlášení přicházejícího Božího Království má být chápáno v rámci Judaismu. Ježíš nebyl „křesťan“ v našem moderním chápání toho slova. Byl židovským Prorokem prvního století. „Bůh Izraele byl jedním Bohem celého světa. Teologie a politika, zbožnost a revoluce, šli ruku v ruce.“ (N.T. Wright, The meaning of Jesus) Až Bůh bude kralovat skrze svého Mesiáše, Izrael bude zachráněn a Bůh se navrátí na Sión; Království bude tady, nebude v oblacích, nebo někde daleko „v nebi.“ Příběh Izraele vyvrcholí. Ježíšovo volání k pokání a víře v jeho Evangelium znamená mnohem víc než naše moderní „osobní spasení“, víc než „věř v Ježíše a až zemřeš tak s ním budeš žít navěky v nebi.“ Ježíš volal své posluchače, aby se chopili své pravé role v Božím dramatu, aby se připravili na Boží Království. Hledá ty kteří s ním budou vládnout. Ty kteří ho následují jako sloužícího Krále budou ten pravý Izrael, pravý Boží lid v nastávajícím Božím Království.

Ty kteří si mysleli, že jsou tím pravým Božím lidem Ježíš nazýval syny d'ábla. Nemohli vejít do Božího Království pokud nečiní pokání a nevezmou na sebe jeho kříž. Nebyli ochotni přijmout Ježíšovu radikální zvěst nastavení druhé tváře, odpustit dluhy a hříchy svých nepřátel a modlit se za ně. Ježíšova agenda byla příliš riskantní a příliš radikální. Jeho vlastní ho nepřijali. Židovský „establishment“ ho vnímal jako heretického revolucionáře, který ohrožoval jejich pozice, proto se ho museli zbavit. Svého „Mesiáše“ si představovali jinak.

Římané ho také vnímali jako politickou hrozbu a tak Ježíš musel být ukřižován. Historický fakt, který je často přehlížený je, že Ježíš nezemřel protože kázal že „Boží království je uvnitř vás“ (Lk.17:21) znamenající, že Boží pokoj vládne ve vašich srdcích jako duchovní realita. Tato zvěst

nikomu nevadila tehdy a nikomu nevadí ani teď. Téměř nikoho nepobouří, když někdo mluví o své „duchovní cestě“ nebo „víře v Boha“. Ale běda věřícímu, který začne mluvit o tom že Kristus bude vládnout celému světu z Jeruzaléma a že všechny mocnosti a autority se před ním skloní! Ježíšovo Evangelium, že pouze ti kdo milují Krista – Mesiáše s ním budou vládnout a že ti kteří netouží a nepracují k tomuto cíli jsou „prokleti“ je a vždy bude „nebezpečná“ zvěst. „Židovsko-křesťanská teokracie je stěží to co svět očekává nebo chce.“ (A. Buzzard, „Our Fathers who aren't in Heaven“)

To Království které má přijít s kosmickými změnami už ale přišlo do světa jako to hořčičné zrno, které má vyrůst ve veliký strom. V N.Z je toto napětí mezi přítomností království mezi námi již teď a ten košatý strom na který teprve čekáme a který se objeví až s návratem Krista. Židé očekávali že pod vládou Mesiáše budou ten největší strom mezi všemi národy. Tak jak by mohl tento nevýznamný muž z Galileje být Mesiáš? A jeho tlupa polo-gramotných učedníků, jak by mohli představovat nebeské království? (Nebeské neznamenal někde v nebi mimo zemi). Jak by mohla budoucí sláva toho království mít cokoliv společného s tímto malinkým spolkem Ježíšových učedníků? Odmítnutí náboženskými vůdci, přijímání výběrčími daní a hříšníky, Ježíš vypadal spíše jako poblouzněný snílek, než budoucí král světa. Ježíšova odpověď je, nejprve malinké zrníčko, nakonec obrovský strom. Církev má zvěstovat to Království, ukazovat na něj, ne na sebe. Nejvíce Ježíšových podobností je o nebeském království.

Jak píše Anthony Buzzard: „Evangelium tak jak ho Ježíš kázal vyzývá jeho následovníky, aby vydali zbytek života na přípravu k účasti v budoucím království na obnovené zemi. Je to výzva být spolu-dědicem království s Mesiášem. Ježíš, ten původní „teokrat“, pokračuje ve své práci náboru členů své královské rodiny, kteří jsou pobízeni, aby se s Boží pomocí připravili na účast v budoucí Mesiánské vládě. „*Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení; nad těmi druhá smrt nemá pravomoc, nybrž budou kněžími Božími a Kristovými a budou s ním kralovat tisíc let.*“ (Zj.20:6) Bude to první a poslední administrace, která bude vládnout světu úspěšně.“

Tento eschatologický důraz dnes žel neslyšíme.

Boží Království bylo jasně na první místě v apoštolské presentaci evangelia. Ježíš hlásal evangelium království od začátku, dlouho před tím než bylo řečeno cokoliv o jeho smrti za naše hříchy. Když Ježíš říkal apoštolům že musí zemřít a být vzkříšen vůbec tomu nerozuměli. Nezapadalo to do jejich představy a tak to šlo úplně mimo ně. Přitom ale už vesele hlásali evangelium přicházejícího království, tak jak jim Ježíš přikázal.

Zaslíbení Otcům

Evangelium je úzce spjato s naplněním zaslíbení, které Bůh dal Abrahamovi a později Davidovi. Evangelia začínají prvním veršem Matouše kde je psáno: „*Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.*“ Toto je Ježíšův původ – jeho kvalifikace, aby se mohl stát Králem králů. Na závěru N.Z vzkříšený Ježíš říká: „*Já jsem kořen a rod Davidův, jasná hvězda jitřní.*“ (Zj.22:16) Zaslíbení „daná Otcům“ tvoří základ Ježíšovi celé služby a evangelijní zvěsti. Můžeme shrnout příběh těchto základních zaslíbení následovně: Bůh slíbil Evě že jeden z jejích potomků obrátí prokletí které přišlo na svět v Edenu. Tento potomek – později určen jako Mesiáš – povstane z rodu Abrahamova a dostane zemi Palestinu odkud bude vládnout celému světu. Abrahamovi je řečeno, že se bude radovat z tohoto dědictví navěky, i když již mezi tím zemřel. Zde jsou první náznaky, že v Božím schématu je vzkříšení z mrtvých.

Generace z Abrahamovi linie přicházejí a zase odcházejí. I když lid Izrael vejde do zaslíbené země zaslíbení dané Abrahamovi se ještě nenaplnilo. Ale Boží zaslíbení neselže. Bůh dále vyjasňuje, že tento slíbený potomek Abrahama bude mocný král z rodu Davidova (2.Sam.7:12-16). Král a jeho Království se stávají nadějí každého pravého potomka Abrahama. „Celá struktura biblické zvěsti leží na těchto velkých tématech monarchie, území a věčného bezpečí. Ta zvěst není pouze „náboženská.“ Je zároveň národní i univerzální – a vztahuje se k budoucnosti země.“ (A. Buzzard). Tyto starozákonní zaslíbení území a trůnu tvoří základ Ježíšova vyhlášení Evangelia Království! N.Z opakovaně deklaruje spojitost mezi misí Krista a zaslíbení, které Bůh dal skrze proroky.

„Kristus se stal služebníkem obřezaných pro pravdu Boží, aby potvrdil zaslíbení daná otcům“ (Ř.15:8). Tyto zaslíbení byla dána židům. Pavel píše že „zaslíbení byla řečena Abrahamovi a jeho potomku (Kristu). Jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.“ (Gal.3:16,29)

Přežívá představa, že ta zaslíbení země budoucnosti je nebe a všichni věrní včetně Abrahama jsou už tam ve slávě, jako kdyby už ta Boží zaslíbení byla splněna. Otcové víry ale ještě nejsou v zaslíbené zemi „A tito všichni, ačkoli se jim dostalo svědectví skrze víru, neodnesli si zaslíbení, protože Bůh pro nás zamýšlel něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli dokonalosti bez nás.“

(Heb.11:39,40) Křesťané mají také podíl na těchto zaslíbeních a Bůh nechce, aby oni dosáhli dokonalosti bez nás. Apoštol Petr říká svým posluchačům, aby činily pokání a uvěřili „aby poslal určeného vám Mesiáše, Ježíše. Nebe ho musí přijmout až do časů obnovy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svých svatých proroků.“ (Sk.3:20,21) (Ježíš je tím prvním vzkříšeným, oslaveným Božím Synem, žádný z otců víry ho nepředěšel)

Tyto verše ukazují, že ta zaslíbení daná otcům jsou stále nenaplněná. Jaká jsou tedy ta zaslíbení, která jsou i klíčem k pochopení Evangelia, které kázal Ježíš?

Když Bůh řekl Abrahamovi, aby odešel ze své rodné země a zanechal za sebou i rodinná pouta, tak ho slíbil zavést „do země kterou ti ukážu. A učiním tě **velkým národem**....Požehnám těm kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země.“

(Gen.12:2,3) Ty dva hlavní body Božího zaslíbení Abrahamovi byli dát mu Zaslíbenou Zemi a učinit z jeho potomků velký národ. To zaslíbení bylo opakováno znovu a znovu. Když je Abraham ochoten obětovat Bohu i svého dlouho očekávaného syna, tak Bůh ještě zdůrazňuje svůj slib. Izák a Jákob jsou nazváni „*spoludědicové téhož zaslíbení*“ (Heb.11:9) Ježíš věřil, že budou společně vzkříšeni Bohem, aby žili v Zaslíbené Zemi v Mesiánském věku (Mt.22:23-33). Proto také Ježíš věděl, že bude vzkříšeni z mrtvých, protože Bůh nemůže nesplnit svůj slib.

Židé ale odmítaly Boží proroky a nakonec zabily i Božího Syna. Některé větve z té olivy tedy byly vylomeny a plané olivy (křesťané z pohanů) jsou naroubovány na jejich místo a tak se stávají součástí pravého Božího Izraele. To jest těch, kteří přijali, že Ježíš je ten Mesiáš a věří v jeho Evangelium Království.

Máme být věrní pravé víře Ježíše Krista. Jsme ospravedlněni, když žijeme z víry Ježíšovi. (Ř.3:26) Máme mít tedy stejnou víru jako Ježíš, tu víru podle které on žil. Není skutečné víry v Ježíše pokud nemáme víru Ježíše. Jinými slovy, věřit v Ježíše znamená vědět kdo byl Ježíš a v co věřil. Ve Filipským 3:9 Pavel píše že je „nalezen v Kristu, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry Krista“ (v našich moderních překladech je „v Krista“, ale v originálech přípojka „v“ není). V Galatským 2:16 je to samé a opět překladatelé neoprávněně přidali „v“, tak jako ve verši 20. Zde vidíme jak mylný předpoklad, že Ježíš je také všemohoucí Bůh vede až k „upravování“ Písma, aby lépe odpovídalo naší „teologii“! Jedno písmenko může změnit celý význam a proto také židé neměli vynechat či přidat jedinou čárku či tečku k Písmu. Že by se to na nás křesťany z pohanů už nevztahovalo?!

Jaká víra tedy přináší ospravedlnění před Bohem Otcem? Nejenom víra v Ježíše ale víra Ježíše.

Jakou vírou žil Ježíš? Vírou v zaslíbení jeho Otce dané Abrahamovi (a potvrzená Davidovi), že Bůh vzkřísí spravedlivé mrtvé a přivede je do království slávy skrze Svého pomazaného Krále. Jako vytrvalí svatí máme „zachovávat Boží přikázání a Ježíšovu víru“ (Zj.14:12).

Apoštol Pavel nezměnil Ježíšovo Evangelium, ale vykládal ho ve světle skutečnosti Ježíšovy smrti a vzkříšení. Před Otcem můžeme být spravedliví jedině když ctíme víru Jeho Syna, tj. věřit dobré zprávě přicházejícího Božího Království. To je víra v Ježíše. To je Abrahameická víra, kterou nám Pavel doporučuje. Ti kteří „*také krácejí ve šlápějích víry, kterou měl náš otec Abraham*“ jsou dědici zaslíbeních (Ř.4:12). Že Ježíš bude králem tohoto Království je také klíčová část toho zaslíbení. Bůh ještě upřesnil to zaslíbení, když ukázal Davidovi, že jeden z jeho potomků bude sedět na jeho trůnu navždy. Že Ježíš je tímto slíbeným dědicem je jasné, jak vidíme i z jeho rodokmenu.

Jak Ježíš, tak apoštolové, kázali Evangelium Božího Království, které má být zcela konkrétní, zakořeněné v zaslíbeních dané otcům víry a prorokům. Velká výzva Evangelia je příprava na naši účast v budoucím Mesiánském Království. „...učinil jsi je králi a kněžími našemu Bohu; a budou

kralovat na zemi.” (Zj.5:10)

Autor: Anthony Buzzard

(Překlad David Starosta)